

Carles Bonet i Revés

Professor de matemàtiques a la Universitat Politècnica de Catalunya i polític català

GRÀCIES, CINTO

No recordo quan ens vam trobar per primera vegada. Però sí que recordo el perquè. Jo llavors estava «actiu» en política, com a encarregat dels estudis, programes i sectorials d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC). El partit havia patit un nou daltabaix, i encetàvem una nova etapa liderada per Josep Lluís Carod-Rovira, i encara que potser inconscients, ens preparàvem per esdevenir, després de molts anys, un «partit de Govern». Hi estàvem decidits.

Els quadres del partit necessitàvem, doncs, preparar-nos. I entre els molts dèficits que llavors teníem era en el de l'economia, en general. Vaig començar a llegir articles i llibres a l'abast que poguessin ajudar-nos en la comesa i, ràpidament, vaig trobar en Cinto. Hi vaig contactar i em vaig sorprendre de com de planer i decidit es va mostrar en ajudar-nos. Recordo que la primera activitat de formació que vaig engegar al si del partit fou l'Escola de Tardor, que la vam començar a fer a la residencial de Tarragona. Vam fer una taula rodona d'economia, on ell va captivar la militància. Era el que jo volia, que la militància fora conscient que per a fer política s'ha d'estar ben disposat a formar-se. A partir d'aquí la nostra relació es va anar fent habitual. Fou ell qui també em va presentar la malaurada Muriel Casals, que també ajudà en la tasca d'enfortir el programa d'ERC.

I és també amb en Cinto, la Muriel, l'Oriol Bohigas, l'Antoni Montserrat i en Paco Soler Parellada que vam iniciar uns sopars de tertúlies al 7 Portes, que s'han mantingut durant molts anys i han tingut una tasca civicipolítica segur que més gran de la que ens pensem, i ens pensàvem.

Finalment, ERC, i amb l'esforç de tothom, va tornar a ser un partit de Govern. I així es van formar els dos tripartits. Molt atacats per tothom, però que jo crec que foren uns bons governs. Amb embolics, però uns bons governs. En Cinto, que ja havia ajudat a bastir ponts perquè la unió de les esquerres catalanes pogués fructificar (recordo que em va muntar una reunió amb l'Antoni Castells, en què moltes de les propostes que després es van fer sobre el sistema de finançament ja les vàrem parlar tots tres), va continuar la seva tasca d'ajudar en els programes econòmics d'ERC, tasca que s'afegia a la del seu càrrec de Síndic de Comptes.

El 2011 vaig abandonar la política en actiu, però la meua relació amb en Cinto va continuar, fins i tot de forma més regular que abans. Ja era habitual que em telefonés, sobretot quan me n'anava de vacances a altres països. Ell regularment em telefona i em dona «el parte». Tant és així que la meua dona li ha posat el renom d'«el topo», renom que va sorgir en un viatge per Turquia, on cada dia m'informava de com estava la situació política catalana. I ara ja quan algú truca sempre em pregunta: «¿Es el topo?».

I així continuem amb una relació molt propera, molt regular i molt estimulante. Perquè sempre en té alguna per dir. En els temes més diversos, i de tota magnitud. Des dels «grans temes» fins als quotidians. Aquí voldria destacar la seva tasca d'«economista de carrer», preguntant a la gent i observant-la, als bars, als supermercats... Quan vaig complir seixanta anys em va regalar un àlbum de tiquets de supermercat que havia recollit entre els que la gent llençava en sortir després de comprar. Realment un estudi sociològic de la sorprenent disparitat del que compra la gent i que lliga amb la seva (sovint dissortada) capacitat econòmica.

Cinto, per molts anys, i moltes gràcies per tenir-me entre els teus amics.

Una forta encaixada.